

"Αχρι τέλους....."

Συνηθίζουμε να λέμε, η αρχή είναι το ήμισυ του παντός και δίνουμε σημασία στην έναρξη. Καλή είναι η αρχική απόφαση, γιατί χωρίς αυτή δεν αρχίζει τίποτε δημιουργικό, αλλά Η ΠΟΡΕΙΑ, το ταξίδι δείχνει πόσο αγαπάμε αυτό που κάνουμε.

Το μισό είναι μισό και αν δεν τελειώσει είναι σαν να μην πραγματοποιήθηκε.

Ας φανταστούμε ένα μισοτελειωμένο Παρθενώνα, τι εντύπωση θα έκανε;

Για την υλοποίηση - ευόδωση κάποιου έργου, που ξεκινάμε απαιτούνται θυσίες.

Πολλοί παίρνουν την απόφαση με αισιοδοξία να ξεκινήσουν μια προσπάθεια, για κάποιους στόχους που θέτουν, όμως μπροστά στις απαιτήσεις που παρουσιάζονται, την αφήνουν στη μέση.

Κάποιοι άλλοι ξεκινάνε με επιφυλακτικότητα τη προσπάθεια, όμως στη συνέχεια αντιλαμβάνομαι τη "γοητεία του ταξιδιού" και δυναμώνουν και ξεπερνούν τους πάντες και φτάνουν στο τέρμα νικητές.

Το θέμα είναι να μην εγκαταλείψεις, να φθάσεις στο τέρμα, εκεί θα δεις την ανταμοιβή σου, φθάνοντας στο τέρμα είσαι νικητής.

Για να συνεχίσεις χρειάζεται επιμονή, υπομονή και το κυριότερο θέλει πάθος και Αγάπη για να ξεπεράσεις τις δυσκολίες και να πραγματοποιήσει και το όνειρό σου.

Δεν σταματάμε με τη πρώτη δυσκολία. Όταν θέλουμε όλα τα μπορούμε.

Ο Δημοσθένης κατόρθωσε να γίνει ένας από τους μεγαλύτερους ρήτορες των αιώνων, μετά από προσπάθειες και αγώνα πολλών ετών, ξεπερνώντας μάλιστα και το πρόβλημα, που είχε στην ομιλία του.

Μέχρι τέλους να εκτελούμε το χρέος, απέναντι στη πατρίδα μας, να την αγαπούμε. Αγαπώ την πατρίδα μου σημαίνει την κλείνω στην καρδιά μου.

Όταν ο Αλέξανδρος Υψηλάντης βρισκόταν στα τελευταία του και έβλεπε ότι το όνειρο να γυρίσει στην Ελλάδα έσβηνε πιά, είπε δακρυσμένος: "Να στείλετε τουλάχιστον την καρδιά μου στην Ελλάδα. Ανήκε πάντοτε εις την πατρίδα μου και επιθυμώ, να αποδοθεί εις το ελεύθερο χώμα της".

Αγαπώ την Πατρίδα μου σημαίνει ότι προσεύχομαι γι' αυτήν, σέβομαι την ιστορία της, προσπαθώ να την ωφελώ πάντοτε, και θυσιάζομαι όταν χρειαστεί. Σας μεταφέρω στον πόλεμο του '40.

Ο μέραρχος Μπουλαλάς συναντά στρατιώτη που μετέφερε ένα μεγάλο δοχείο. Ήταν ξυπόλυτος και έκλαιγε.

- Γιατί κλαις; τον ρωτά.

- Πονούν τα πόδια μου, απαντά ο ξυπόλυτος στρατιώτης.

Τα γυμνά πόδια του ήταν μελανιασμένα από τα κρουσπαγήματα. Τα νύχια του έτρεχαν αίμα και πύον.

Ο μέραρχος έδωσε διαταγή και πρόσφεραν αμέσως στο στρατιώτη μάλλινες κάλτσες και άρβυλα. Του 'δωσε και σχετικό σημείωμα, να πάει στο κοντινότερο χειρουργείο να του περιποιηθούν τα πόδια, μην πεθάνει από γάγγραινα.

Ο Έλληνας φαντάρος όμως απαντά: Δεν μπορώ κύριε Μέραρχε να πάω στο χειρουργείο, γιατί τα παιδιά εκεί πάνω είναι νηστικά και περιμένουν τον χαλβά. Γεμίζει στ' αλήθεια, η ψυχή μας θαυμασμό μπροστά στο ανείπωτο μεγαλείο του Έλληνα φαντάρου, του ανώνυμου αυτού εκφραστή της Ελληνικής ψυχής.

Άνθρωπος του καθήκοντος είναι αυτός που εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του, θέτοντας τις πάνω από τις προσωπικές του επιθυμίες.

Μέχρι τέλους στο καθήκον της κάθε στιγμής. Άλλωστε ο Κικέρων μας υπογραμμίζει, ότι δεν υπάρχει στιγμή χωρίς καθήκον.

Για να κατορθώσουμε το "Μέχρι τέλους" στην ζωή μας, είναι δύσκολο και κάποιες φορές οδυνηρό.

Ρωτάμε γιατί; Γιατί γύρω μας υπάρχουν πολλοί που μας απογοητεύουν.

Εκτός από τον πόλεμο αυτό, που γίνεται εναντίον μας από τους γύρω μας, είναι και ο εσωτερικός πόλεμος που γίνεται από τον εαυτό μας.

Και πρέπει να πούμε ότι ο αδύνατος εαυτός μας, είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο να φτάσουμε μέχρι τέλους.

Τα πάθη και οι αδυναμίες μας μας κρατούν δεμένους.

Σ' αυτό συντελεί και ο ευδαιμονισμός. Δεν υπάρχει διάθεση για αγώνα, δεν υπάρχει όρεξη για θυσίες και στερήσεις.

Μας αρέσει η ζωή στο κάμπο, οι κορυφές δεν μας ελκύουν.

Σας ευχαριστώ

Δημήτριος Μητρόπουλος